

Zásnuby mafie s lóžami. Zjednotenie Talianska

Grzegorz Kucharczyk

25. septembra 2020 ✚ *História*

Pred jeden a pol storočím, dňa 20. septembra 1870, piemontské vojsko obsadilo Rím – posledný a najdôležitejší fragment pápežského štátu, ktorý existoval viac ako tisíc rokov. Týmto spôsobom éra revolúcie zavŕšila prácu na vymazaní z politickej mapy Európy večné politické entity pripomínajúce samotnú existenciu (politický systém, sociálna štruktúra) bývalých Christianitas, kresťanských štátov vychádzajúcich z katolíckych tradícií.

V roku 1795 revolucionári na trónoch (osvietenský absolutizmus) zavŕšili svoju ničivú prácu a nakoniec zlikvidovali Poľské kráľovstvo, ktoré existovalo osem storočí. Na obraz jakobínskeho šialenstva korunovaní revolucionári v dodatočnom tajnom zjazde z roku 1797 napísali, že meno „Poľské kráľovstvo“ sa v úradnom jazyku európskej diplomacie nikdy nemalo objavovať. Králi proti kráľovstvu. Mohla by revolúcia čakať niečo lepšie?

dobytie Bastily

V roku 1797 sa mierom Campo Formio uzavretým medzi Rakúskom a revolučným Francúzskom skončila šľachtická Benátska republika, ktorá existovala takisto takmer tisíc rokov. Benátska republika prežila Byzantskú ríšu, reformáciu a Turkov. Nezládla „vek svetla a rozumu“ a z toho vyplývajúcu revolúciu.

Pokračovala likvidácia práv ríšskych katolíckych voličov, likvidácia kláštorov, opátstiev, ktoré boli dovtedy samostatnými subjektami priamo podriadenými cisárovi Svätej rímskej ríše národa nemeckého. Ruka v ruke s týmto aktom likvidácie cirkevných území a štátikov kráčal rozsiahly vandalizmus a krádeže kláštorných knižných zbierok, sakrálneho umenia, ktoré sa navždy stratili. Stručne povedané, katolícka zložka sa v nemeckých krajinách začala výrazne oslabovať. V roku 1803 sa tak začala cesta do Sadovej r. 1866, kedy katolícki Habsburgovci utrpeli definitívnu porážku od protestantského Pruska a Prusi určili nakoniec náboženskú a kultúrnu podobu zjednoteného Nemecka.

Ak rátame rok 962 a korunováciu cisára Ota I. v Ríme za počiatok Svätej ríše rímskej, trvalo obdobie jej existencie približne 800 rokov. Ak ale vnímame počiatky Svätej ríše rímskej od roku 800, keď korunoval pápež Lev III. franského kráľa Karola Veľkého, tak Svätá ríša rímska existovala do roku 1806, čo znamená

viac ako 1000 rokov.

V dôsledku invázie francúzskych vojsk pod vedením generála Napoleona Bonaparte v roku 1797 na Apeninský polostrov vážne utrpel aj Pápežský štát, ktorý dokonca na čas aj zanikol. Pápež Pius VI., posledný pápež – toto napísal jeden z francúzskych politických predstaviteľov Francúzskej republiky na úmrtnom liste po smrti Pia VI. Po porážke Napoleona sa na základe ustanovení Viedenského kongresu (1814/1815) nakoniec Pápežský štát vrátil na politickú mapu Európy, ale ako sa ukázalo, iba na 55 rokov.

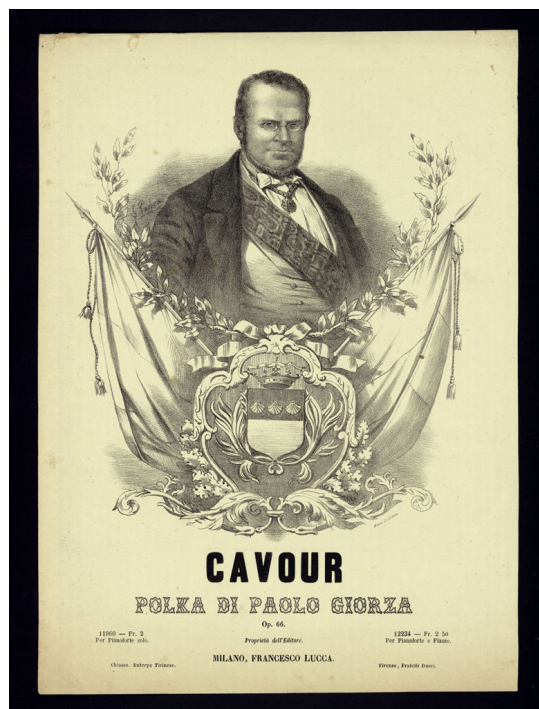

Napoleon Bonaparte

Zjednocovací proces Talianska vrcholil 20.9.1870. Pod pojmom zjednotenie Talianska treba chápať anexiu všetkých legitímnych štátov na území Apeninského polostrova zo stranu Piemontu. Zjednocovací proces v Taliansku priniesol pokračovanie a posilnenie protikatolíckeho tlaku, talianski slobodomurári chránení Camillom Cavourom vo vlnách začali zabavovať a kradnúť majetky patriace katolíckej Cirkvi. Do roku 1870 v oblastiach kontrolovaných Piemontom (všetko okrem Ríma) ukradli antiklerikáli majetok 25 000 cirkevných inštitúcií, násilím zabrali 750 000 hektárov pôdy, najmä v oblasti Neapolska. Po anexii Ríma v roku 1870 pokračoval tento proces aj v Ríme a pápež sa stal „vatikánskym väzňom“. Piemontské slobodomurárske úrady obsadili veľa cirkevných budov, najmä kláštorov na administratívne účely.

Dokonca také slávne kostoly, ako napríklad kostol „Il Gesu“, sa stali majetkom talianskeho štátu. V marci 1873 sa zákaz existencie katolíckych reholí, ktorý už platil v iných častiach Talianska, rozšíril na Piemontanmi obsadený Rím, čo znamenalo likvidáciu 472 kláštorov. Predaj ich budov a pozemkov, na ktorých stáli, priniesol talianskemu štátnemu rozpočtu zhruba 8 miliónov lír.

Odhaduje sa, že do roku 1889 taliansky štát ovládaný slobodomurármi a liberálmi skonfiškoval 60 000 cirkevných majetkov v celom Taliansku, ktorých predaj znamenal zisk viac ako 650 miliónov lír. Ak vezmeme do úvahy, že to neboli „papierové“ líry z čias po roku 1945, ale boli kryté zlatom, išlo o gigantickú sumu.

Camillo Cavour

Antikatolícka politika sa v slobodomurármi zjednotenom Taliansku rozšírila do všetkých oblastí kultúrneho, ekonomického i politického života. Hlavnou úlohou pre slobodomurárov a liberálov bolo vytlačiť katolicizmus z verejného priestoru. V roku 1889 bolo do talianskeho trestného zákonníka zavedené ustanovenie postihujúce „zneužitie úradu“ duchovenstvom. Piemontské riešenie kopíroval Bismarck v roku 1872. Odhaduje sa, že do roku 1871 bolo v Piemonte odsúdených 84 katolíckych duchovných za „zneužitie úradu“.

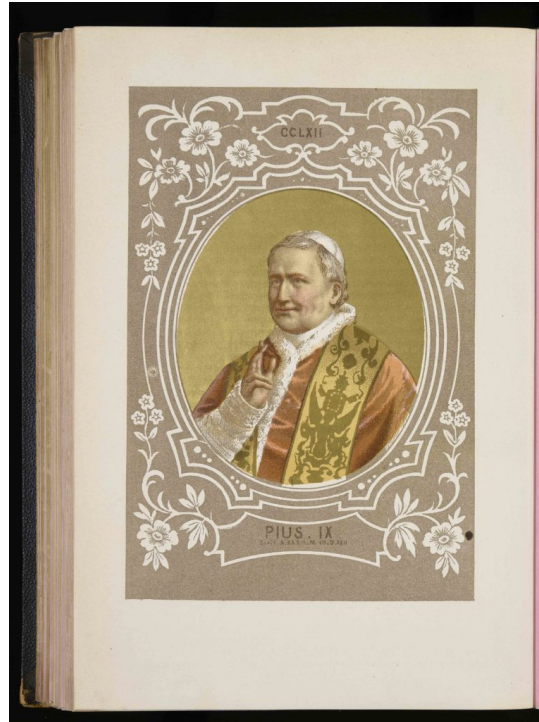
Anexia Ríma v roku 1870 dala tejto protikatolíckej politike zvláštnu farbu, ktorá sa vyznačovala nárastom fyzického násillia a hanobenia namiereného priamo proti katolíckej viere, a kňazom. Podľa historikov, ktorí mapovali zvrátené správanie liberálnych politikov a ich boj proti katolicizmu, prišlo v rokoch 1870 – 1881 k tridsiatim slovným provokáciám a útokom na katolíkov v Ríme, nenávisťná kampaň voči katolíkom sa stupňovali v celej liberálnej slobodomurárskej tlači. Liberáli v antiklerikálnych satirických časopisoch urážali katolícku vieru i katolíkov, kňazov označovali ako hmyz a útočili na katolícke procesie a sprievody.

Napríklad v roku 1885 zaútočila luza zapltená liberálnymi nepriateľmi Cirkvi na účastníkov procesie Božieho tela v Janove, tí sa museli ukryť v kostole San Lorenzo. Talianske orgány na margo tejto udalosti namiesto vyšetrovania zakázali organizovanie procesií Božieho tela, pretože boli „zdrojom rozdelenia spoločnosti a úzkosti“. Návrh predniesol a presadil slobodomurársky minister spravodlivosti Paolo Cortese v septembri 1865. V júli 1876 minister vnútra Giovanni Nicotera oprávnil prefektov nielen na zákaz procesií – samozrejme v mene „verejného mieru“, ale aj na potrestanie tých, ktorí by sa pokúsili tento zákaz obísť.

Najodpornejší čin fyzického a symbolického násillia proti katolíkom uskutočnila luza vyhecovaná liberálmi a slobodomurármi v noci zo dňa 12. na 13. júla 1881. Slobodomurárske ozbrojené bandy zaútočili na sprievod telom pápeža Pia IX., ktorý zomrel v roku 1878. Slávnostného sprievodu sa zúčastnilo asi 100 000 ľudí, ktorí sa prišli rozlúčiť s pápežom.

V jednom okamihu však vojenské jednotky zdvihli slogany s nápismi „Do rieky s pápežom – prasaťom!“, „Nech žije Taliansko!“, „Nech žije Garibaldi!“, „Smrť pápežovi!“, „Smrť kňazom!“, a pokúsili sa rakvu s

telom pápeža vhodíť do Tiberu. Akcia sa nepodarila, veriaci rakvu s pápežovými ostatkami ubránili.

Pius IX.

Po incidente katolícka tlač informovala, že slobodomurári ponúkli ozbrojenej luze za splnenie „úlohy“ odmenu (spolu 8 000 lír). Liberálna tlač kontrolovaná slobodomurármi, prezentovaná denníkom „Lega della Democrazia (Demokratická liga) zasa klamala o incidente a symptomatické bolo aj oficiálne stanovisko talianskej vlády k incidentu. V obežníku zaslanom svojim diplomatom do zahraničia talianske ministerstvo zahraničných vecí napísalo, že Cirkev použila „zbožný obrad“ ako „politickú demonštráciu a provokáciu“. Slobodomurári násilne pokračovali v sekularizácii verejného priestoru a v útokoch voči katolíkom.

V roku 1882 sa za prítomnosti členov talianskej vlády usporiadala v Ríme slávnostná slávnosť na pamiatku Arnolda z Brescie, heretika z 12. storočia upáleného na hranici. V júni 1889 bola v rímskom Campo di Fiori s veľkou pompou odhalená socha Giordana Bruna. Iniciatíva na jej uvedenie bola predložená už v roku 1876 talianskymi slobodomurármi a rýchlo si získala podporu „slobodomurárov“ z iných európskych organizácií.

Slobodomurári používali voči Cirkvi aj politiku provokácie, k najväčším odporcom katolíckej Cirkvi v Taliansku patril v druhej polovici 19. storočia Giuseppe Carducci, autor knihy „Hymnus to Satan“ (1863). Carducci sa v roku 1882 stal členom rady, ktorá dohliadala na školskú politiku v Taliansku, pričom existovalo vážne podozrenie že v jeho prípade išlo o aktívneho pederasta. Za prispenia slobodomurárskej organizácie Grand Oriente d'Italia slobodomurári pravidelne uvádzali predstavenie „Hymnus to Satan“ na pódiumoch progresívnych divadiel po celom Taliansku.

Giordano Bruno

Radikalizácia pomerov v Taliansku a útoky voči katolíckej Cirkvi neboli jediným dôsledkom zjednotenia Talianska. Ako uverejnili francúzsky historik Jacques De Saint Victor, autor dejín mafie (Neviditeľná sila. Mafia v demokratických spoločnostiach, Wołowiec 2015): „revolučné pozadie risorgimenta (1821-1861) – hnutia, ktoré v roku 1861 viedlo k založeniu Talianskeho kráľovstva – do veľkej miery vydláždili cestu aj pre mafiu a upevnili systém nerovnosti aj v najvyšších spoločenských vrstvách.

Barón Leopoldo Franchetti, ktorý sa na začiatku dvadsiateho storočia stal jedným z prvých bádateľov, ktorí skúmali genézu talianskych mafiánskych organizácií (sicílska Onorata Societa a neapolská Camorra), poukázal na to, že podmienky priaznivé pre ich rozvoj sa začali na začiatku devätnásteho storočia zrušením „feudálnych výsad a obsadením cirkevných majetkov“. Začala sa éra boja za prerozdelenie predtým skonfiškovaných šľachtických a cirkevných statkov, do ktorej boli veľmi zapojené prvé zločinecké organizácie, súperiace so slobodomurármi. Napríklad v policajných správach o Neapolskom kráľovstve v 20. rokoch 20. storočia bola lóža Veľkého Orientu v Monreale označovaná ako „trestná sekta“. Je zaujímavé, že až do 60. rokov 19. storočia, keď sa výraz „mafia“ stal populárnym (1861), sa jeho skorá podoba v súdnych dokumentoch označovala ako „fratellanza“, ktorá sa tiež odvolávala na slobodomurársku terminológiu. Sicílska mafia sa pôvodne volala „Čestná spoločnosť“ (Onorata Societa) alebo „Krásna reformovaná spoločnosť“ (Bella Societa Riformata). Pojem „Cosa Nostra“ sa objaví až v polovici dvadsiateho storočia.

V prvých rokoch po roku 1870 sa proces „začlenenia budúcej mafie do právnych štruktúr [talianskeho] štátu“ úspešne prekrýval. Bolo to dôsledok skoršieho zapojenia miestnych mafiánskych „bratských odborov“ do risorgimenta. Ako píše francúzsky historik, povstanie proti Bourbonom vedené Garibaldim v Neapolskom kráľovstve v 60. rokoch 18. storočia viedlo v Palerme po roku 1866 k „bezprecedentnej dohode medzi vysokými policajtmi a mafiánskymi sektami“. Po postupnom rozširovaní volebného sčítania v rokoch 1882 a 1888, až do zavedenia všeobecného volebného práva v roku 1912, vplyv mafiánskych organizácií ešte vzrástol, veľa „čestných mužov (rozumej členov mafie)“ sedelo v obecných a regionálnych orgánoch, často na vedúcich pozíciách.

sicílska mafia

Zároveň sa vyvinul fenomén podivného dodržiavania mafiánskych praktík zo strany justície. Prvý z . megaprocesov proti mafiánskym rodinám v rokoch 1877 - 1878 v Taliansku sa skončili oslobodením obžalovaných spod obžaloby. Čudné? Vôbec nie, v druhej polovici devätnásteho storočia boli sicílski sudcovia všetci liberáli a slobodomurári. Tvrdili, že trpeli pod španielskymi Bourbonovcami a venovali všetky svoje kapacity k tomu, aby získali výsadné postavenie v talianskej spoločnosti.

Čo dodať na záver? História Talianskeho kráľovstva sa oficiálne skončila v roku 1946 (aj keď sa v skutočnosti skončila v roku 1922, keď sa ujal moci exsocialista B. Mussolini), ale „zisky risorgimenta“ sa ukázali byť pozoruhodne trvalé aj v časoch modernej talianskej republiky. Pri pozorovaní postupnej dechristinizácie Talianska a rozkvetu mafiánskych štruktúr (prípady P2 v 80. rokoch preukázali synergiu medzi kriminálnymi a slobodomurárskymi „bratskými vzťahmi“) možno povedať, že dedičstvu risorgimenta a slobodomurárom sa za Alpami darí veľmi dobre.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/zasnuby-mafie-s-lozami-zjednotenie-talianska/>